Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція подъ ч. 3 улиця Жулиньского.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатаній вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвской“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 65. Четверъ 21 Марта (2) Цвѣтня 1891. **Рôкъ I.**

Львôвъ, дня 1 Цвѣтня 1891.

За тыждень вже збере ся рада державна на перше засѣданє новои сесіи а за кôлька днѣвъ выберуть ся до Вѣдня и рускй послы. На нихъ то звертають ся теперь очи цѣлого краю, всѣхъ єго жителѣвъ. Однй провадять ихъ въ дорогу до столицѣ державы зъ одушевленемъ и повною надѣєю, другй зъ скептичными сумнѣвами, иншй зъ гнѣвомъ и лукавою завистію, а ще иншй зъ небезинтересною цѣкавостію. Трудна буде дѣйстно задача рускихъ послôвъ у Вѣдни, тымъ бôльше, що по вступленю народныхъ рускихъ репрезентантôвъ соймовыхъ на нову и певно практичнѣйшу дорогу та по переведеню новыхъ выборôвъ до рады державнои Русины самй не мало утруднили ихъ становище, бо ото замѣсть зъ повнымъ довѣріємъ вôдноситись до своихъ репрезентантôвъ народныхъ и солідарно та однодушно пôдпирати нову акцію, самй стали вносити въ ню розладъ. Не дивуємось тымъ деструктывнымъ елементамъ, що зъ давенъ давна шукали собѣ чужихъ богôвъ, що погорджали власнымъ народомъ и встыдались єго рôдноп мовы; не дивуємось тымъ людемъ, котрй думають, що шумными а пустыми фразами и далеко сягаючими теоріями, а не реальнымъ трудомъ, числячимъ ся зъ фактами и обставинами та оперуючимъ певными даными вносить ся поступъ въ народъ: але дивуємо ся тôй розважнѣйшôй и огляднѣйшôй части нашои суспôльности, котра зъ разу далась була збити зъ тропы всякимъ ложно и хитро розсѣванымъ вѣстямъ. Правда, що оно стало теперь трохи инакше, але все таки умы ще не зовсѣмъ успокоили ся и не зовсѣмъ ще запанувавъ спокойный и тверезый поглядъ на рѣчи. Атже ще не давно пôдносились въ найповажнѣйшихъ кругахъ голосы: мы не выбрали только послôвъ, кôлько бы намъ належало ся; не маємо певности, чи выбранй послы схотять солідарно поступати и якъ будуть вôдносити ся до польскои репрезентаціи нашого краю въ радѣ державнôй и т. п. Знайшлись навѣть люде, котрй просто каменемъ кинули на новыхъ репрезентантôвъ єдино лишь длятого, що они вийшли зъ выбору мѣжь иншимъ и на пôдставѣ тои гадки, котра наказувала и наказує шукати зближеня, порозумѣня и згоды зъ другимъ братнымъ намъ народомъ въ краю. Не хочемо тутъ нагадувати тыхъ инвективъ, якй може найбôльше посыпались по сѣй причинѣ на новыхъ репрезентантôвъ руского народу, се на нѣчо не придасть ся; але на одно хочемо звернути увагу: числѣмъ ся завсѣгды зъ нашими силами, зъ даными фактами и обставинами. Народъ рускій выбравъ собѣ тôлько репрезентантôвъ, кôлько серед даныхъ обставинъ бувъ въ силѣ выбрати а выбравъ такихъ, якихъ мôгъ выбрати, и певно що не найгôршихъ, а людей, котрымъ може смѣло повѣрити свою найблизшу судьбу и котрй будуть єго достойно репрезентувати въ радѣ державнôй. Що же до солідарности нашихъ послôвъ и ихъ поступованя супротивъ другои репрезентаціи нашого краю, то мусимо отъ що сказати: нема певно и двохъ людей, котрй бы точно були однои и тои самои гадки, але скоро знайде ся спôльна засада, а така прецѣ знайшла ся, бо на нѣй вже и выборы переводили ся, то не лишь мѣжь самыми рускими послами буде солідарность, але и ихъ вôдношенє до польскои репрезентаціи повинно бути, а вѣримо що и буде таке, яке заинавгурували народно рускй репрезентанты въ соймѣ и яке єсть пожадане для другои стороны та лежить не лишь въ интересѣ краю и державы, але и въ интересѣ самыхъ же Русинôвъ.

Нашимъ же обовязкомъ най буде пôдпирати нашу репрезентацію всѣми силами, помагати ѣй, и самымъ довершати розпочате дѣло; не кидати ѣй колодъ пôдъ ноги розсѣванємъ выдуманыхъ и схопленыхъ зъ воздуха вѣстей; не дразнити нѣкого, не кидати кôсть незгоды мѣжь оба братнй народы, не розєдиняти сынôвъ однои матери, не шукати чужихъ богôвъ, але держатись крѣпко свого народу, краю и державы, та гоѣти болючй раны а въ вѣрѣ, надѣи та любови християньскôй працювати надъ пôддвигненємъ нашого дуже пôдупавшого народу та старатись всѣми силами о єго просвѣту и полѣпшенє єго стану економічного. Тыми дорогами дôйдемо чей скорше до цѣли. Въ тôмъ дусѣ буде и наша часопись по змозѣ и силамъ

Довгій вѣкъ.

„Важко жить на свѣтѣ, а хочеть ся жить“, сказавъ Шевченко, и оно дѣйстно такъ. Хочь и якъ неразъ гôрко нарѣкають люде на своє житє, то все таки, скоро лишь трохи що у нихъ заболить а имъ здає ся, що то вже смерть заглядає имъ въ очи, радй бы то житє, хочь бы и якъ нужденне оно було, о скôлько лишь можуть, якъ найбôльше продовжити. И найбѣднѣйшому жаль умирати; а чогожь тутъ дивовати ся тому, що тôй, кому добре веде ся на свѣтѣ, хотѣвъ бы якъ найдовше пожити?

Чоловѣкъ знає, що мусить умирати, лишь не знає, коли Господь покличе єго до себе, и тому то хотѣвъ бы, ба и старає ся, тôй речинецъ якъ найдальше вôдъ себе вôдсунути и єму здає ся, що то навѣть въ єго силѣ. Ще и тогды, коли комусь прійшло ся умерти, то тй, що по нѣмъ остали ся, не хотять въ тôмъ видѣти конечности, котрôй каждый зъ насъ мусить пôддати ся, але заразъ шукають всѣлякихъ причинъ и кажуть: кобы не сесе, або не тото, то небôщикъ бувъ бы живъ.

Та дарма, кôнця нашого житя годѣ вôдсунути, але зближити єго можна, и въ тôмъ цѣла штука, щобы єго якъ найменше зближати. Звычайно однакожь думають люде, що можна свôй вѣкъ продовжити и шукають на то всѣлякихъ способôвъ, всѣлякихъ лѣкôвъ. Зъ вôдси то походить, що люде, коли вже не можуть штучно свого житя продовжати, то бодай желають собѣ взаимно довгого вѣку прожити. При першôй лѣпшôй нагодѣ, коли хочемо комусь высказати нашу найбôльшу вдяку, то кажемо: дай вамъ Господи ще сто лѣтъ прожити! Зъ вôдси то такожь походить, що вôдъ найдавнѣйшихъ часôвъ ажь до нинѣ були такй люде, що величали ся тымъ, що они нѣбы то знають якійсь тайный лѣкъ, котрымъ можна житє продовжити. За такій лѣкъ уважавъ ся и уважає ся ще до нинѣ н. пр. сôкъ зъ дуба, найсильнѣйшои въ нашихъ сторонахъ деревины; за такій самый лѣкъ уважано такожь въ давныхъ часахъ и горѣвку, и тому то называє ся она ще до нинѣ „оковита“, слово зроблене зъ латиньского aqua vitae, вода житя, хочь нинѣ горѣвка скорше хиба вѣкъ скорочує, якъ продовжає.

Въ декотрыхъ сторонахъ у насъ на Руси, примѣромъ на Волыни, зрывають на весну въ мартѣ и цвѣтни дубовй пупѣнки, зъ котрыхъ мають добувати ся листки, и наливають ихъ горѣвкою. Горѣвка така, коли постоить довго, набере червоно брунатнои барвы и перефільтрована черезъ бібулу, єсть добрымъ напиткомъ, котрый нѣбы то такожь має ту силу, що продовжає вѣкъ чоловѣкови. Въ давныхъ часахъ уважалась всяка гадь за таке средство, що продовжає вѣкъ чоловѣкови. Кровь зъ змия, або мясо зъ вужа, — казали давнѣйше, — має нибито таку силу. Такъ розказує Пліній, що люде на Атоньскôй горѣ жили по 140 лѣтъ а то лишь длятого, що ѣли мясо зъ вужа. Розумѣє ся, що ту охоту людску продовжити собѣ житє выкористували и до нинѣ ще выкористують всѣлякй знахорѣ, ворожбиты та шарлятаны. Такъ появивъ ся бувъ н. пр. при кôнци тамтого столѣтя у Франціи якійсь ґрафъ Сенъ-Жерменъ, котрый говоривъ, що вôнъ жиє вже 380 лѣтъ и має такій лѣкъ, що може нимъ зъ сѣмдесятилѣтнои бабы зробити молоду дѣвчину. Ну, и знайшли ся такй люде, котрй тому повѣрили. Нинѣ такихъ дурисвѣтôвъ вже мало, хиба ще може мѣжь темнымъ народомъ, але и тутъ вже майже нѣхто не хоче имъ вѣрити.

Але єсть богато людей на свѣтѣ, котрй и безъ всякого чудесного лѣку живуть дуже довго, по сто и бôльше лѣтъ. Кажуть, що давными часами люде жили довше якъ нинѣ, и то трохи може и правда; тôлькожь не треба думати, щобы то вже все була правда, що про давнй часы розказуєсь. Въ индійскихъ, особливо-жь въ будгаістичныхъ казкахъ, розказуєсь н. пр., що давнй индійскй королѣ жили не то по сто або по тысячу, але навѣть по кôльканацять міліонôвъ лѣтъ. Въ тыхъ казкахъ числить ся часъ на „кальпы“ або „вѣки свѣта“; найменша кальпа має шѣснацять и пôвъ міліона лѣтъ, а найбôльша міліярдъ и 344 міліонôвъ (1344 міліонôвъ). Кажуть отже, що були королѣ, котрй жили по кôлька такихъ кальпъ, значить ся по кôлькадесять міліонôвъ, и мали по кôлька тысячѣвъ сынôвъ.

дѣлати и причинятись для загального добра народу, для котрого призначена, для краю и державы.

Ще про атентатъ въ Софіи.

По тôмъ, що дня 27 марта стало ся въ Софіи, приходять мимо волѣ на гадку про выкрытє вже давнѣйше якогось заговору противъ кн. Фердинанда, въ котрôмъ головну ролю мавъ грати звѣстный вже зъ давнѣйшихъ заговорôвъ Бендеревъ, котрый мавъ потайкомъ выѣхати зъ Россіи до Румуніи а нинѣ перебуває десь на сербско-болгарской граници. Насуваютъ ся ще и дальшѝ факты, котрѝ хочь не стоять въ безпосереднôй звязи зъ атентатомъ на Белчова, то все таки доказують, що въ Болгаріи дѣлає потайкомъ чіясь рука и що на Балканѣ взагалѣ далеко ще не такъ спокôйно, якъ оно на око здає ся. Згадаємо хочь бы про недавну аферу Луцкого и про кроки Россіи въ справѣ якихсь нігілистôвъ проживаючихъ въ Болгаріи Нагадаємо такожъ и то, що якъ разъ теперь кôнчить ся пятилѣтне ґенераль-ґубернаторство болгарского князя, затверджене ще за кн. Александра Батенберґского, а котре Туреччина мусѣла бы теперь вôдновляти. Факты тѝ якъ сказано не стоять въ нѣякôй звязи зъ атентатомъ, але все таки вѣє зъ нихъ духъ неспокою и якоись можливои тайнои аґітаціи. Атентатъ софійскій єсть теперь одною причиною бôльше для россійскои прасы доказувати, що въ Болгаріи нема ладу и вказувати на потребу упорядкованя тамошныхъ вôдносинъ хочь бы навѣть и чужою силою.

Але вернѣмъ до самого атентату. Па мѣсци атентату найдено три револьверы, а оденъ зъ нихъ, котрый купивъ якійсь порядно одягнений мужчина, що говоривъ по грецки, у софійского оптика, котрый продає такожъ и зброю. Зъ Софіи доносять отже, що того чоловѣка арештовано; єсть то якійсь Грекъ, котрый заявивъ, що купивъ дѣйстно револьверъ для свого брата, котрый мешкає на селѣ коло Софіи. И того брата арештовано. Кажуть такожъ, що жандармъ, котрый ишовъ за министрами зарубавъ одного зъ напастникôвъ шаблею въ плечѣ; теперь же арештовано якогось чоловѣка на сербскôй граници, котрый має дѣйстно рану вôдъ шаблѣ на плечахъ. Коли-бъ та вѣсть показала ся правдивою, то оденъ зъ виновникôвъ бувъ бы вже въ рукахъ властей, а вôдтакъ не трудно бы було и другихъ вислѣдити. Показалось бы такожъ, чи атентатъ бувъ въ самôй рѣчи лишь актомъ мести на Белчова, чи мавъ значѣнье политичне и бувъ вымѣреный противъ Стамболова. Взагалѣ нѣхто не хоче тому вѣрити, що Белчова убито зъ мести; вôнъ бувъ загально любленый и не мавъ нѣякихъ завзятыхъ ворогôвъ особистыхъ. Скорше можна припускати, що куля була призначена Стамболову, котрого особа значить нинѣ въ Болгаріи бôльше, якъ особа самого князя. Лишь той случай, що Стамболовъ ишовъ зъ Белчовомъ и єсть навѣть крыхту подôбный до него, а навѣть мавъ такій самый капелюхъ, якъ Белчовъ, та що въ сумерку трудно було ихъ обохъ вôдрôзнити, охоронивъ єго вôдъ неминуючои смерти.

Переглядъ політичный.

Перше засѣданє рады державнои вôдбуде ся якъ вже звѣстно дня 9 с. м. о 11 год. передъ полуднемъ. Здаєсь, що и симъ разомъ буде д-ръ Смолька выбраный першимъ президентомъ палаты, а Хлюмецкій, першимъ віцепрезидентомъ. Другимъ віцепрезидентомъ на мѣсце Цайтгамера буде выбраный имовѣрно ґр. Кінскій.

Дня 7 и 8 цвѣтня мають зôбрати ся на нараду клюбъ лѣвицѣ, клюбъ Гогенварта и коло польске. Въ клюбѣ лѣвицѣ має Пленеръ здати справу зъ своихъ переговорôвъ зъ пос. Яворскимъ. Зачувати, що цѣсарь буде дня 11 с. м. принимати у себе репрезентантôвъ обохъ палатъ.

Змѣна старо-славяньскихъ книгъ церковныхъ въ Боснѣ наробила була безъ потребы богато шуму. Показує ся, що змѣны въ текстѣ ихъ не зроблено нѣякои а змѣнено лишь для того, що въ Боснѣ єсть богато книгъ церковныхъ завоженыхъ зъ Россіи. Правительство краєве приказало отже пôсля найлѣпшого давного ориґіналу печатати новѝ книги а корекֱту переводивъ самъ митрополитъ зъ Сераєва, Михайловичъ. Оденъ примѣрникъ евангелія переслано екуменьскому патріарсѣ въ Константинополи а той высказавъ ся якъ найприхильнѣйше о новôмъ выданю.

Италіяньскѝ газеты доносять, що италіяньске правительство не зôрвало ще зовсѣмъ зносинъ зъ абессиньскимъ королемъ Менеликомъ. Вправдѣ ген. Гондольфі дôставъ бувъ приказъ, щобы повѣдомивъ начальникôвъ племенъ, що вôдносины дипльоматичнѝ зъ неґусомъ зриваютъ ся, але правительство вôдкликало опôсля сей приказъ.

Зъ дальшихъ вѣстей про атентатъ въ Софіи маємо ще до записаня: Сконстатовано, що Каравеловъ ѣздивъ минувшого тыждня до Джурджева въ Румуніи и тамъ нараджувавъ ся зъ Бендеревомъ, котрый приѣхавши зъ Россіи, хваливъ ся, що має 100.000 рублѣвъ на то, щобы убити Стамболова. Каравеловъ сидить ще въ вязници. Коли довѣдавъ ся, що убійники замѣсть Стамболова убили Белчова и що Стамболовъ здоровъ и жиє, мавъ дуже змѣшати ся и сказавъ лишь: „Воля Божа!“ Похоронъ Белчова ôдбувъ ся зъ великимъ торжествомъ и дуже величаво. За домовиною поступали мѣжь иншими кн. Фердинандъ и княг. Климентина. На домовинѣ спочивавъ вѣнецъ вôдъ князя.

Новинки.

— **Редакцію нашои часописи** обнявъ вôдъ вчера по уступленю о. Луки Бобровича п. Кирило Кахникевичъ. Всякѝ письма и кореспонденціи просить ся адресувати на имя редактора пôдъ адресою ул. Жуліньского ч. 13 дверѣ 3 въ партерѣ.

— **Вечерокъ** въ честь нашихъ поетôвъ Шевченка, Шашкевича и Федьковича устрюють рускѝ товариства черновецкѝ въ недѣлю дня 5 с. м. въ готели молдавскôмъ.

— **П. Евгеній Гушалевичъ**, студентъ вѣденьскои консерваторіи, анґажованый недавно до карльсбадского театру, выступить въ дняхъ 6 и 9 с. м. у Вѣдни въ великôй сали тамошного товариства музичного и вôдспѣває уривки зъ клясичныхъ оперъ.

— **Руску стипендію имени Францъ-Іосифа** въ черновецкôмъ університетѣ одержавъ членъ „Союза“ правникъ Кость Цента.

— **Головни зборы членôвъ „Народного Дому“** въ Черновцяхъ ôдбудуть ся въ понедѣлокъ дня 6 н. ст. цвѣтня о 3 годинѣ пополудни.

— **Нечуваный случай** подає черновецка Gaz. Polska. Въ селѣ Бряза, на Буковинѣ впавъ вовкъ въ четверъ тамтого тыждня середъ бѣлого дня на обôйстє селянина Волôвчука и пôрвавъ трилѣтну єго дитину. Отецъ вхопивъ за пістоля, пустивъ ся за вовкомъ и ставъ стрѣляти, але не вдѣявъ нѣчого. Вовкъ ажь пôдъ лѣсомъ упустивъ свою добычу и утѣкъ. Дитя єсть въ кôлькохъ мѣсцяхъ покалѣчене, нема однакъ обавы о єго житє. Пригода ся нагадує намъ другу, котрои мы були наочнымъ свѣдкомъ а котра лучила ся 1869 р. въ селѣ Рудникахъ коло Пôдгаєць, але закôнчила ся ще щасливѣйше. Пôдъ лѣсомъ на горбику противъ лѣсничѣвки бавивъ ся осѣнною порою трилѣтный хлопчина батôжкомъ на городѣ. Наравъ выбѣгъ вовкъ зъ лѣса и ставувъ саме передъ дитиною. Люде побачали то зъ далека и стали кричати, лѣсычій выбѣгъ заравъ зъ рушницею а хлопчина,

---

О много вже коротшій вѣкъ людей подає намъ біблія. Въ книгахъ Моисея, сказано н. пр., що Метусалемъ, сынъ Енноха, живъ 969 лѣтъ. По потопѣ, жили люде ще коротше, бо н. пр. Семови, сынови Ноя, коли вôнъ померъ, було лишь 600 лѣтъ, а патріярхъ Іосифъ, доживъ лишь до 110 лѣтъ, отже до вѣку, до якого ще и нинѣ дехто доживає.

Але и зъ новѣйшихъ часôвъ маємо богато доказôвъ, що декотрѝ люде можуть дуже довго жити. Такъ въ однôй старой лѣтописи, выданôй въ Франкфуртѣ ôдъ 1617 до 1738 р., розказує ся, що въ Франціи коло мѣста Буржъ померъ въ 1710 р. селянинъ Мансаръ, що мавъ 110 лѣтъ; вôнъ женивъ ся десять разôвъ, а послѣдный разъ въ 99 роцѣ зъ вôсѣмнайцятьлѣтною дѣвчиною и мавъ ще зъ нею двохъ сынôвъ.

Въ 1712 р. померъ въ Кутансъ, такожъ въ Франціи, швецъ Николай Петуръ въ 118 р. житя. Вôнъ мавъ лишь чотири жѣнки, але все таки дочекавъ ся 191 дѣтей, внукôвъ, пра- и праправнукôвъ ажь до семого поколѣня. Єго батько живъ до 123, а стрый ажь до 137 лѣтъ.

За часôвъ анґлійского короля Кароля І. (1625—1629) померъ бувъ въ Лондонѣ якійсь чоловѣкъ именемъ Керъ, котрый доживъ бувъ навѣть 152 лѣтъ и єго похоронено въ вестмінстерской церквѣ. Вôнъ, кажуть, не ѣвъ нѣчого бôльше лишь хлѣбъ и сыръ та пивъ квасне молоко и до самои смерти не бувъ сивый.

Не мало поживъ собѣ такожъ Мадяръ, Петрашъ Чартанъ, въ Темешварѣ; вôнъ померъ въ 1727 роцѣ и мавъ тогды якъ разъ 185 лѣтъ. Одна часопись, що выходила въ тôмъ роцѣ у Вѣдни, помѣстила була задля великои цѣкавости, яку выкликувавъ сей старикъ своимъ небувалымъ вѣкомъ, навѣть єго портретъ.

Але пощо далеко шукати, коли и въ нашôмъ краю буває богато людей, що доживають глубокои старости. Въ Озерянахъ коло Бучача померъ бувъ въ 1813 роцѣ тамошный священникъ, о. Семенъ Шпотакевичъ, котрый родивъ ся ще 1677 р., отже живъ ажь 136 лѣтъ. На его могилѣ коло церкви стоить мабуть ще и до нинѣ єго памятникъ. Цѣкаве при тôмъ и то, що покôйный Шпотакевичъ бувъ 109 лѣтъ священикомъ на однôмъ мѣсци.

Такихъ примѣрôвъ довгого вѣку можна бы дуже богато навести. Коли чуємо про нихъ, то мимо волѣ пытаємо: що робили тѝ люде, що дôйшли до такои глубокои старости, и яке було ихъ житє? На то по найбôльшôй части трудно вôдповѣсти. Кобы то можна знати, котрый чоловѣкъ, скоро лишь уродить ся, призначеный довго жити, то можна бы слѣдити за єго способомъ житя, а тогды може и можна бы вышукати якійсь правила, пôсля котрыхъ жиючи, можна дожити глубокои старости; але що то рѣчь неможлива, то треба хиба обмежити ся лишь на то, що знаєсь зъ оповѣданя тыхъ людей, або що таки они самѝ про себе списали.

Италіянецъ Люіджі Корнаро, котрый живъ 98 лѣтъ, написавъ въ девятьдесятôмъ роцѣ свого житя книжочку, выдану въ Падовѣ 1558 р. пôдъ заголовкомъ Discorsi della vita sobria (Розмовы о тверезôмъ житю) въ котрôй такъ розповѣдає про свôй способъ житя: До 30 року живъ вôнъ якъ звычайно жиють люде, але межи 35 а 40 рокомъ ставъ гуляти и неразъ перепивавъ ся, черезъ що почавъ нездужати на жолудокъ. За порадою лѣкарѣвъ ставъ вôнъ дуже мѣрно жити. На день ѣвъ лишь пôвъ фунта мяса, трохи хлѣба, жовтокъ зъ яйця и пивъ до того маленьку скляночку вина. Вôнъ казавъ, що лѣпше не доѣсти, якъ зъѣсти за богато. При тôмъ стерѣгъ ся дуже великои спеки и великои студены, дививъ ся все на то, щобы не сумувати, не злостити ся и взагалѣ не пôддаватись нѣякимъ пристрастямъ, та не працювавъ надъ силу. Правда, що вôнъ мôгъ выгôдно жити, бо доробивъ ся бувъ значного майна, мавъ добру и любу жѣнку, добрѝ дѣти и внуки. Пôдъ старôсть живъ вôнъ собѣ безжурно и уживавъ свого добра на то, щобы розвеселяти собѣ своє житє въ крузѣ добрыхъ товаришѣвъ.

(Конець буде.)

якъ бы думавъ, що и ему треба щось робити, ставъ батожкомъ цвягати вовка. Вовкъ постоявъ спокôйно и давъ ся дитинѣ бити, а далѣ обернувъ ся и утѣкъ въ лѣсъ.

— **Населенє Станиславова.** Загальне число мешканцѣвъ безъ ґарнизону выносить 20.345, т. є. о 13 проц. бôльше, якъ тому лѣтъ 10. Женьщинъ було 10.683 (т. є. о 1021 бôльше, якъ въ роцѣ 1880) а мужчинъ 9.662. Пôсля вѣры було: 11.743 жидôвъ, 5.723 латинниковъ, 2669 гр. кат. обряду, 88 Орменъ католикôвъ, 92 православныхъ, 97 ауґсбурского и 3 гельветского вѣроисповѣданя.

— **Населенє Нѣмеччины** разомъ зъ Гельґоляндомъ выносить пôсля обчисленя зъ дня 1 грудня 1890 р. 49,422.928 душъ. Въ р. 1885 було всего 46,855.704 душъ.

— **Инфлюенца,** або якъ у насъ кажуть, „смотолока“, вертає зъ веснoю. Зъ Вѣдня доносять о численныхъ случаяхъ дивнoи сеи слабости. Сегорôчна инфлюенца объявляє ся найбôльше болемъ горла и кôлькоднєвною горячкою. Она выступає до того якъ пошесть, и въ многихъ домахъ запало на ню рôвночасно бôльше осôбъ. Число недужихъ по вѣденьскихъ шпиталяхъ збôльшає ся зъ кождымъ днемъ.

— **Зъ Товмача пишуть до „Дѣла“:** Будучи случайно въ Олеши коло Товмача, мавъ я нагоду бачити тамошну читальню. Она розвиває ся дуже хорошо. Що недѣлѣ и свята множество членôвъ заповняє комнату, въ котрôй мѣстить ся читальня. Бачивъ я тамъ часописи „Дѣло“, Батькôвщину“, „Зеркало“ и богато книжочокъ, переважно зъ тов. „Просвѣты“. Члены радо горнуть ся до читаня. Въ другôй комнатѣ, заразъ коло читальнѣ заставъ я удачно зложеный хоръ, котрого дириґентомъ єсть паробокъ, бувшій жовнѣръ. Хоръ той спѣває трудни композиціи зовсѣмъ добре. Крôмъ церковныхъ пѣсень чувъ я и свѣтски, н. пр. „Крылець-крылець сокола дай“, „Красна зоре“, „Якъ бы-мъ була я зазуля“, „А тьфу тобѣ“, и т. п. Була се для мене правдива несподѣванка, котрою я дуже врадувавъ ся. Кобы такъ було и по иншихъ селахъ!

Всячина.

— **Нове жерело нафты** добуло ся коло Баку въ Россіи надъ Каспійскимъ моремъ и выбухає струєю, котра дає пять тысячѣвъ бочокъ ропы на день. Жерело єсть такъ обильне, що творить величезну рѣку нафты, котра все заливає. Множество людей иде оглядати то жерело, черезъ котре цѣна нафты дуже значно спала. Въ вôсѣмдесяти рокахъ добулось тамъ було также такъ велике жерело а нафта била зъ него двѣста стôпъ въ гору и черезъ 42 днѣ давала по 150 літрôвъ.

Каваръ замѣсть мази. Забавну исторію зъ кавіяромъ розказують россійски ґазеты зъ Красного, малого мѣсточка въ глубокôй Россіи. Тамъ украли були якись робôтники кôлька бочѣвокъ кавару, котрый лише що привезено зъ Астрахану а думаючи, що то мазь, продали єи дешево, бо по одному рублеви за бочѣвку якомусь господареви, що займавъ ся фірманкою. Той радъ зъ дешевои мази взявъ ся заразъ мастити вôзъ и выѣхавъ на мѣсто. Але якъ же вôнъ здивовавъ ся, коли єго вôзъ давно не мащеный скрипѣвъ теперь ще бôльше, такъ що ажь все на него зглядали ся. Де хто ставъ єго навѣть розпытувати, чого єго вôзъ такъ дуже скрипыть, а вôнъ казавъ, що самъ не може зрозумѣти, чого, бо прецѣ вôзъ помастивъ; притôмъ показавъ вôнъ и мазь, яку собѣ дешево роздобувъ. Знайшлись знатоки, що пôзнали каваръ и злодѣѣвъ арештовано.

— **Дотепный воякъ.**

Капраль (оглядаючи ґузики вояка): Чуєшь Буликъ! кноплики мають свѣтити ся, щобы въ нѣхъ вѣдно було чловѣка.

Воякъ: Пане капраль, тамъ бувъ чоловѣкъ, но втѣкъ якъ пана капраля побачивъ.

Господарство, промыслъ и торговля.

Каініт и обôрникъ.

Вôдъ коли настала въ рôльництвѣ поступова господарка, то господарѣ почали далеко лѣпше и огляднѣйше обходити ся зъ обôрникомъ. Гноѣвцѣ не дають вже марнувати ся, але спускають єи на обôрникъ, самъ обôрникъ добре утолочують, прикрывають єго землею, не дають єму парити ся на сонци и сушити на вѣтрѣ, та не допускають, щобы дощь єго сполокувавъ. Такъ робити научили ся господарѣ зъ практики, але длячого такъ робити потреба, то показали ажь довгі досвѣды. Показало ся, що обôрникъ має черезъ то найбôльшу силу, що въ нѣмъ єсть азотъ, котрый для ростинъ єсть найважнѣйшою поживою. Коли обôрникъ перегниває, то одна часть того азоту добуває ся зъ него яко ґазъ, а друга часть лучить ся зъ иншими ґазами въ амонякъ, котрый дуже легко по тôмъ пôзнати, що бôдъ него ажь въ носѣ закрутить, коли обôрникъ розкинути. Той амонякъ выпаровує зъ обôрнику вже при звычайнôй теплотѣ. Обôрникъ, зъ котрого богато азоту выйшло, єсть вже лихій. Оденъ ученый господарь въ Нѣмеччинѣ зробивъ таку пробу зъ обôрникомъ: вôнъ поклавъ трохи свѣжого кôньского и овечого обôрнику пôдъ склянну баню и по якôмсь часѣ розôбравъ штучнымъ способомъ той воздухъ, що бувъ пôдъ банею та переконавъ ся, що въ нѣмъ було вже на 100 частей воздуха ажь 14 частей азоту, котрый выйшовъ зъ обôрнику. Другій також ученый господарь зробивъ знову такій досвѣдъ: вôнъ додавъ разъ до обôрника меленого ґіпсу, а другій разъ перемѣшавъ обôрникъ зъ землею. Зъ обôрнику, змѣшаного зъ ґіпсомъ, азотъ зовсѣмъ не выходивъ а изъ змѣшаного зъ землею, выходило ще бôльше, якъ зъ чистого, а то длятого, що до змѣшаного зъ землею мавъ воздухъ значно лекшій приступъ.

Коли отже господарѣ пôзнали, що єсть способъ на то, щобы азотъ не пустити зъ обôрнику, стали дальше надъ тымъ придумувати, якъ бы то ще лекше и лѣпше робити. Сирый ґіпсъ трудно на мѣлкій порохъ змолоти и тогды треба бы богато за него платити; паленый ґіпсъ дасть ся вже легко на порохъ розтерти, але єсть нова недогода. Паленый ґіпсъ втягає въ себе дуже скоро воду, не дає ся добре розмѣшати и збиває ся въ грудки, котрі вôдтакъ можуть цѣлыми роками лежати на поли безъ хôсна.

Найлѣпшій до того показавъ ся каініт (такій камѣнь, солонець, котрый у насъ добувають въ Калуши). Коли меленого каініту посыпати на вохкій обôрникъ, то вôнъ розплыває ся дуже скоро и черезъ то втягає въ себе амонякъ а зъ нимъ и азотъ. Проба показала, що три чверти фунта каініту втягають въ себе изъ 100 частей азоту зъ обôрнику, котрый дають на день двѣ велики штуки худобы (або 20 овець), ажь 94 частей, а ґіпсу треба на то цѣлый фунтъ. Лишь треба знати, якъ зъ каінітомъ обходити ся. Коли зъ пôдъ худобы выкине ся гнôй, тогды треба добре потовченымъ каінітомъ посыпувати землю разъ коло разу, а вôдтакъ ажь стелити солому пôдъ худобу. Такъ само треба посыпати и обôрникъ добре потолоченый доти, доки ажь зовсѣмъ не буде чути зъ него амоняку. Дехто каже, що каініт шкодить худобѣ на ратицѣ и копыта, але то не правда.

Дальшй пробы показали, що поле гноєне пôдъ бураки обôрникомъ, перемѣшанымъ зъ каінітомъ, дало о 30 сотнарôвъ буракôвъ бôльше, якъ то, що було згноєне обôрникомъ, перемѣшанымъ зъ ґіпсомъ. Мимоходомъ мусимо тутъ ще сказати, що въ найновѣйшихъ часахъ стали робити пробы зъ торфомъ, чи нимъ не можна бы задержувати азотъ въ обôрнику, але ті пробы ще не доведено до кôнця.

Торгъ вѣденьскій. На вчерашный торгъ пригнано до Вѣдня 3104 штукъ рогатои худобы, зъ тыхъ 214 штукъ галицкихъ выпасовыхъ а 48 худыхъ; буковиньскихъ 42 штуки выпасовй. Торгъ бувъ слабый а при кôнци навѣть млавый. За галицкй и буковиньскй найлѣпшй волы выпасовй плачено 52 до 56 злр., за коровы 24 до 30 зр. живои ваги. За худй плачено на штуку 15 до 107.

Послѣднй вѣсти.

До „*Polit. Corr.*“ доносять зъ Петербурга, що генералъ Гурко, пôдчасъ свого побуту тамже, старавъ ся выпросити у царя зменшенье а взглядно змѣненье кары, на яку засуджено Бартеньева.

Софійска рада міністрôвъ ухвалила вдовици по Белчову дожизненну пенсію 9000 левôвъ (4500 зр.). Префектъ поліціи оповѣстивъ, що той, хто бы допомôгъ зловити убійника дôстане 20.000 левôвъ нагороды. Начовичь принявъ теку міністра фінансôвъ.

ТЕЛЕҐРАМЫ.

София 1 цвѣтня. Вѣсть бѣлградского „Одјека“, будьто бы въ Видинѣ выбухла ворохобня и жителѣ поубивали урядникôвъ, та що туды выслано войско для усмиреня ворохобнѣ, єсть неправдива. Дуже добре враженє зробило тутъ, що султанъ надôславъ Стамболову ґратуляційну телеґраму.

Атины 1 цвѣтня. При оногдашныхъ выборахъ до тѣла законодавчого здержали ся всѣ христіяне вôдъ выбору. Кажуть, що ґубернаторомъ Креты буде незадовго именованый христіянинъ.

Чікаґо 1 цвѣтня. Инфлюенца ширить ся тутъ яко пошесть. Вчера умерло знову 300 людей. Доси не похоронено ще 600 померших.

Вашінґтонъ 1 цвѣтня. Италіяньскій посолъ зажадавъ вôдъ тутешного правительства выданя свого увѣрительного письма.

Парижъ 1 цвѣтня. Конґресъ робôтникôвъ гôрничихъ, выбравъ Пікарда ґенеральнымъ секретаремъ, а Бірта скарбникомъ. Біртъ выголосивъ привѣтну бесѣду. Вôнъ сказавъ, що задачею конґресу буде розважити, чи для зменшеня часу працѣ потреба буде ухвалити загальну змову. Закимъ однакожь така змова буде ухвалена, треба буде зважити, чи всѣ на ню згодять ся и нѣхто не вôдступить вôдъ неи.

Поѣзды зелѣзничй.

Пôсля годинника львôвского. (Ôдъ 1 жовтня 1890).

До Львова приходятъ:	Поѣздъ поспѣшн. або кур.	Поѣздъ особовый	Поѣздъ особовый	Поѣздъ мѣшаный
Зъ Кракова	4·03	9·28	8·50	7·15
Зъ Пôдволочискъ	2·20	7·30		3·15
Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче	2·08	7·01		2·38
Зъ Сухи, Хирова, Стрыя, Гусятына и Станіславова		8·30		
Зъ Будапешту, Мункача, Лавочного, Стружа, Хирова, Стрыя, Гусятина и Станіславова		12·08		
Зъ Сучавы, Черновець, и Станіславова		6·53		
Зъ Букарешту, Яссъ, Черновець, Гусятина и Стан.		2·—		
Зъ Букарешту, Яссъ, Черновець, Гусятина и Стан.	8·—			
Зъ Белзця (Томашева)				5·41
Зъ Белзця (лишь у вторки и пятницѣ)				10·17
Зô Львова ôдходятъ:				
До Кракова	2·28	8·30	4·20	7·20
До Пôдволочискъ	4·11	9·50		10·35
До Пôдволочискъ на Пôдзамче	4·22	10·15		11·05
До Стрыя, Хирова, Стружа, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславова и Гусятина		5·55		
До Стрыя, Хирова и Сухи		10·20		
До Стрыя, Хирова, Сухи, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславова и Гусятина		8·45		
До Станіславова, Черновець, Яссъ, Букарешту и Гусятина	9·16			
До Станіславова, Черновець. Яссъ и Букарешту		4·30		
До Станіславова, Гусятина, Черновець и Сучавы		10·16		
До Белзця (Томашева)				8·03
„ лишь въ пятницѣ				2·29
„ лишь вô вторки				4·43

Примѣтка: Годины пôдчеркненй лінійкою означають часъ нôчный ôдъ год. 6 вечеръ до год. 5 мін. 59 рано.

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

АПТЕКА ПОДЪ „СРЕБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Сиропъ зѣляно-слодовый Др. Зебургера, знамените и выпробоване средство противъ всякихъ слабостей груди и гортанки. Уживае ся що три годины для дорослыхъ по ложцѣ одъ кавы. — Цѣна бутельки 50 кр.

Кубинъ, Брихъ и Корженьовскій

у Львовѣ,

Фабрика пьецôвъ кафлевыхъ

ôдзначена на выставахъ краевыхъ.

Контора замовлень и выстава улиця **Лукасиньского**, ч. **6.** (площадь Castrum.

Поручають власнѝ выробы огнетревалѝ, шамотовѝ

пьецы, коминки и кухнѣ кафлевѝ

въ гладкихъ або взôрцевыхъ кафлѣвъ, въ барвѣ бѣлôй, майоликовôй, шамовôй, перловôй, брунатнôй або зеленôй.

Пецы кафлевѝ до переношеня,

складанѝ въ двохъ частей, котрѝ можна кождои хвилѣ самому перенести и довôльнôмъ въ мѣсци уставити.

Ефектовнѝ украшеня огородовѝ до украшеня кльомбôвъ и алеи огородовыхъ якъ и намятникôвъ. Приукрашеня или орнаментики терракотовѝ до будôвлѣ пôсля рысункôвъ.

Выробы нашѝ рôвнають ся цѣлкомъ выробамъ заграничнымъ, понеже працюючи черезъ кôльканайцять лѣтъ въ перворядныхъ фабрикахъ заграничныхъ, набулисьмо всесторонной практики въ тôмъ заводѣ.

Робить ся такожь всякѝ направы.

Ласкавѝ замовленя мѣсцевѝ и зъ провинціи выконуе ся на стараннѣйше и тревало, по цѣнахъ найумѣркованьш ихъ.

COGNAC

курацийный

правдивый французскій

перворядной фирмы Ришеръ по цѣнѣ 3.50 до 7 зр. за фляшку — высылае за послѣплатою

Льеопольдъ Лѣтыньскій,

Львôвъ, ул. Валова 14.

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Соксельета

МОЛОКО

стерилизоване

пôсля методы того професора, єсть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступае цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормленѝ тымъ молокомъ не слабують на жаднѝ слабости жолудковѝ або кишковѝ и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштує найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя прiймае

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч 14 (побôчь Центральнои Каварнѣ.

Equitable.

Найбôльше Товариство асекурацiйне на свѣтѣ, концессiоноване въ Австрiи 11 паздерника 1882 р.

Резерва для убезпеченыхъ въ Австрiи мусить бути въ Австрiи складана, а кромъ того служить на покрытье убезпечень палати Товариства у Вѣдни (Stockner Eisenplatz), вартости 2 милiонôвъ.

Ґенеральна аґенція для Галичины и Буковины у Львовѣ ул. Валова ч. 3.

Найбôльше	Найпевнѣйше	Найкорыстнѣйше
Стан убезпеки зъ конецмъ р. 1889 1577,541.665 злр. Новѝ интереса въ року 1889 438.160.250 злр.	Майно власне зъ конецемъ р, 1889 267,875.722 милiонôвъ злр.	Резерва зыскôвъ, въ котрôй мають удѣлъ обезпеченя злр. 56,802.685

Билянсъ за р. 1890 єще не замкненый, взрôстъ цѣлого Товариства въ тôмъ року бувъ дуже знатный.

Всякѝ комбинаціи убезпечень на житье.

Надзвычайнѝ корысти.

Всякого рода

ВИНА

ЛѢЧНИЧѢ

дôстати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Лѣтыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

Во всѣхъ округахъ и провинціяхъ **пошукує ся** за сталымъ вынагородженьемъ або за высокою провизією

АҐЕНТОВЪ

для фабрики сукна и мужеской конфекціи Дôмъ Вывозу: „пôдъ Опавою“ въ Troppau.

Повнѝ уряджения церковнѝ

по дешевôй цѣнѣ уставляю,

а именно:

иконастасы, ôлтари, киоты, ôлтари процесiональнѝ, такожь **всякѝ украшеня церковнѝ** и правдиво золоченѝ. На жаданье высылаю пляны.

Чернавскій,

рѣзбярь у Львовѣ, ул. Сикстуска ч. 2.

Кефиръ.

Зъ кавказкихъ грибкôвъ незрôвнане средство диететичне, вырабляє фабрика выробôвъ гиґiенично-диететичныхъ **Льеопольда Литыньского** у Львовѣ и высылае щоденно свѣжій, на провинцію въ певныхъ означеныхъ ôдступахъ часу, числячи якъ найтаньше за опакованье.

Кефиръ єсть найлѣпшимъ зъ истнуючыхъ средствъ ôдживчихъ, а въ недугахъ жолудка найрадикальнѣйшимъ лѣкомъ. Цѣна фляшки 15 к., зъ фляшкою 25 кр.

Адреса: Фабрика **Льеопольда Литыньского,** Пекарска 21, або контора Л. Литыньского при ул. Валовôй, ч. 14.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЬ

аптикарь у Львовѣ (улиця Жолкôвска, побôчь рампы

поручае:

„Реґуляторъ“

Въ нестравности, нежитахъ жолудка, жолтачцѣ и гемороидахъ лѣкъ найпевнѣйшій и не зрôвнаный. Розпускае флеґму, реґулює и побуджае травленье, гоить раны жолудка, стягае соки нездоровѝ, справляе лагôдный ôдхôдъ и дае добрый апетитъ.

Цѣна пуделка вразъ зô способомъ ужитя 35 кр. в. а.

Подяка.

Вп. Брониславъ Виткевичь аптикарь у Львовѣ.

Честный пане Аптикарю!

Одъ бôльше якъ 10 лѣтъ терпѣла я на нежитъ жолудковый и мимо радъ многихъ лѣкарѣвъ, мимо що року ôдбуваныхъ курацій купелевыхъ, приписаныхъ дiѣтъ ослабляючихъ цѣлый организмъ, перестала я вѣрити въ вылѣченье моє зъ тои нещастнои болѣзни, котра для мене тымъ тяжшою була, що я, маючи родину, чула ся дуже нещастною. Вычитавши въ анонсахъ „Календаря здоровля“ о рôжныхъ ориґінальныхъ средствахъ въ Вашôй аптицѣ находячихъ ся, просила я о присланье менѣ Вашого лѣку „Реґуляторъ“. Вже по кôльку дняхъ учула я велике улегченье. Тисненье пôдъ грудьми, котре до зôмлѣня допроваджувало, постоянно устало. До тыждня могла я вже ѣсти стравы, якихъ ôдъ кôлька лѣтъ не употребляла.

Тожь желаю Вамъ Пане, абы всѣ бажаючѝ найти улегшенье въ ихъ терпѣняхъ такъ були задоволенѝ зъ ужитя Вашихъ средствъ, якъ я, и такою-же вдячностію були перенятѝ для Васъ якъ я, а тогды труды Вашѝ для допоможеня терпячôй людскости не спознуть на ничѣмъ.

Зъ поважаньемъ

Сянôкъ 1 липця 1890. **Ядвиґа Келлеръ,**

вдова по официялистѣ приватнôмъ.

Нервотонъ.

Средство домове помôчне у многихъ боляхъ, ревматизмахъ, ломаняхъ, исхiосѣ и парализахъ.

Цѣна фляшки: 40 кр.

Подяка. Добротворъ, 13 марта 1890.

Вп. Брониславъ Виткевичь, аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Передъ кôлькома лѣтами черезъ апоплексію утративъ я силу въ правôй руцѣ, що тымъ тяжше мя дôткнуло, що зъ причины того мусѣвъ я покинути выгôдне мѣсце яко официялиста приватный и зôставати зъ моєю родиною безъ найменшои помочи.

Въ моихъ терпѣняхъ уживавъ я найрозличнѣйшихъ средствъ, якѝ менѣ тôлько раджено, но все на дармо.

Доперва уживанье черезъ довшій часъ **„Нервотону“** препоручуваного въ анонсахъ **„Календаря здоровя Лѣопольда Литыньского“**, доказало чуда! Ото теперь рушаю рукою якъ давнѣйше. Дякую Вамъ Пане, що своимъ чудеснымъ средствомъ стали вы найбôльшимъ добродѣемъ терпячихъ людей. Антоній Новаковскій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.